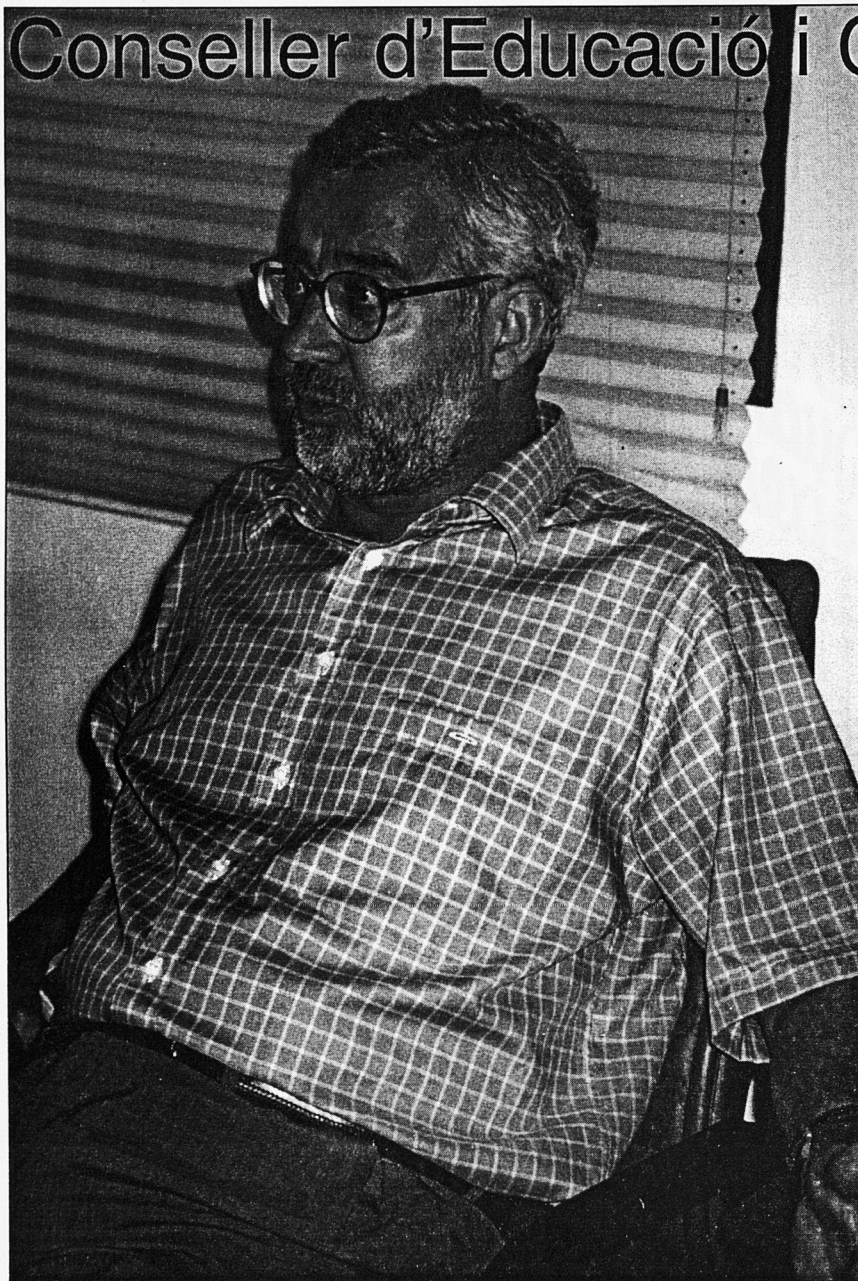

Damià Pons

Conseller d'Educació i Cultura

Va néixer a Campanet. Té 48 anys. És casat i té un fill i una filla.

És Doctor en Filologia Catalana. Catedràtic d'Institut i, en l'actualitat, professor de la Universitat de les Illes Balears.

Ha publicat nombrosos articles de temàtica literàriocultural a diferents revistes de les Balears i de Catalunya. En l'àmbit de la creació literària, és autor de tres reculls de poemes: Teranyina, Mapa del Desig i Territori d'Incògnites. Els seus treballs d'investigació històricocultural més destacats són els llibres "La Almudaina" en l'època de Miquel S. Oliver (1987) i Ideologia i Cultura a la Mallorca d'entre els dos segles (1988).

És militant del PSM des de l'any 1977. Ha estat membre en diverses ocasions de la seva Junta Executiva i a hores d'ara és el president del seu Consell Nacional de Direcció Política.

Entre els anys 1995 i 1999 fou diputat al Parlament de les Illes Balears i el conseller-president de la Comissió de Cultura i Patrimoni Històric del Consell de Mallorca.

El 28 de juliol de 1999 va prendre possessió del càrrec de conseller d'Educació i Cultura del Govern de les Illes Balears.

Una llarga xerrada amb el nou conseller d'Educació i Cultura, Damia Pons, ens ha permès de conèixer amb profunditat quins són els objectius que el Govern de Progrés s'ha marcat de cara a la gestió del nostre sistema educatiu. L'entrevista fou llarga, llarguíssima, però, hem pensat que valia la pena dedicar-li les pàgines necessàries a la revista. Ens interessa molt copsar el tarannà del nous responsables d'Educació i saber quines són les principals línies d'actuació, les seves prioritats i la seva postura enfront dels problemes que el nostre sindicat considera fonamentals (millora de la qualitat de l'ensenyament, mapa escolar, formació del professorat, homologació, diversitat, normalització de la llengua ...)

Creim que després de llegir aquesta llarga entrevista podreu percebre la frescor d'uns nous aires que, provinents de l'esquerra progressista del país, vénen a netejar una certa xafogor ambiental, produïda pel conservadorisme d'aquests anys passats. Esperam que aquest nou clima ens faciliti a tots la feina.

PISSARRA.- Quins són els grans trets de política educativa que impulsareu?

Damià Pons.- En primer lloc, esmentar el nostre interès per organitzar un sistema educatiu, adaptat al màxim a la realitat lingüística, cultural i socioeconòmica del nostre país. Això vol dir que de tota la normativa estatal se n'han de fer versions adaptades al màxim a la realitat d'aquí. Vol dir també, que s'ha de generar normativa específica per a les Illes Balears; i sobretot, vol dir que s'han de fer una sèrie d'intervencions en matèries curriculars i en matèria d'utilització del català com a idioma vehicular de l'escola, i en matèria de formació professional adaptades al sistema laboral d'aquí, etc.

El segon gran objectiu és que el sistema educatiu de les Illes Balears sigui un sistema que tingui la màxima capacitat de rendiment i màxima capacitat d'oferir formació de qualitat; per això, el sistema educatiu ha de disposar d'una sèrie de recursos humans i tècnics que, en la mesura que aquesta administració pugui, procurarà anar propiciant. També pretenem aconseguir una sèrie de fites importants com són: que la ràtio professor-alumne sigui la recomanable, que les instal·lacions dels centres educatius, equipaments, laboratoris, etc, siguin els idònics. Evidentment, tot això orientat cap a l'objectiu de minvar el màxim possible el fracàs escolar i fer que l'escola sigui un espai de formació cívica i laboral, tot sempre lligat a la idea de l'escola com a instrument d'integració i de cohesió social. L'escola com l'espai on els ciutadans d'aquest país socialitzin un conjunt de referències culturals i cíviques compartides que donin una certa solidaritat interna a la societat de les Illes Balears.

Ara bé, la meua sorpresa ha estat que quan he arribat aquí he trobat que el nostre sistema educatiu té mancances d'allò que és

absolutament primari i bàsic, molt superiors a allò que jo pensava que tenia, tot i conèixer bastant el nostre sistema. Constatam una gran quantitat de mancances en instal·lacions i equipaments que requereixen grans recursos econòmics. Això ens reafirma en allò que ja sabíem: que vivim en el país que té les finances públiques més miserables de tot l'Estat, amb una capacitat d'inversió en obra pública de primera necessitat, com és l'obra pública escolar, molt escassa. Això realment és allò que fa que aquell projecte d'oferir una educació adaptada al màxim a la realitat del país i amb el màxim nivell de qualitat falli per mancances fonamentals.

Ja ens hauria anat bé si la Conselleria d'Hisenda no hagués actuat tan frívolament i hagués fet cas a l'STEI

PISSARRA.- L'STEI, l'any passat, va llançar la idea de fer un debat, potenciat per les mateixes institucions, sobre què entenem per "qualitat de l'educació", perquè tal vegada no tots entenem el mateix.

Damià Pons.- Crec que seria un debat absolutament encertat i necessari perquè, efectivament, hem d'evitar el perill de convertir el terme "qualitat" en una espècie de talismà, o que no sigui més que una pura declaració d'intencions retòriques. Per això crec que seria una gran idea veure què entenem per educació de qualitat i què n'esperam d'una educació que sigui tinguda com a de quali-

tat, i veure si sobre això tota la societat, els polítics, els professionals de l'educació, etc. som capaços d'arribar a un consens. Per tant, des de la Conselleria, sense cap temor ni un, podem propiciar que aquest debat es realitzi, perquè creim amb la participació i en la correcta utilització de conceptes tan importants com aquests.

PISSARRA.- En parlar de la manca de recursos econòmics, record que fa uns dies un director general de la Conselleria de Presidència deia públicament que l'STEI tenia raó quan, en el seu estudi, va reclamar que la partida per finançar la transferència havia de ser almanco de 56.000 milions. Abans, però, l'exconseller Rami havia manifestat que l'STEI no entenia de temes macroeconòmics, i el Sr. Ferrer, per la seva banda, ens aconsellava de no fer política en minúscula en qüestió de números. Què en pensau d'això?

Damià Pons.- La primera cosa és que l'STEI va ser qui més es va acostar a les xifres reals dels costos de l'educació a les Illes Balears. Però, probablement les xifres del 99 ja demostren que també l'STEI es va quedar curt. És dir, l'any 99 s'haurà gastat més en educació que els 56.000 milions de pessetes, xifra que l'STEI considerava adequada. Així hi tot, ja ens hauria anat bé si la Conselleria d'Hisenda no hagués actuat tan frívolament i hagués fet cas a l'STEI. Des del Parlament se li va dir al Govern que no tenia una idea real del cost de l'educació i que fes cas a aquells que el coneixien més. Ara es veu clarament que els que varen fer política en minúscula varen ser ells, perquè varen acceptar unes transferències que venien de Madrid, d'un partit del seu mateix color i varen ser molt poc exigents i molt poc crítics amb la quantitat que se'ls oferia, i, en conseqüència, varen hipotecar el sistema educatiu de les Illes Balears per una bona partida

d'anys; afectant també el mateix finançament de la Comunitat Autònoma.

Segona cosa, també és evident que el Govern Balear va ser molt frívol i va fer política "a la menuda" quan, sense haver fet un balanç definitiu de quin era el cost real de l'educació i quines eren les urgències d'inversió en obra pública (edificis escolars) imprescindible, ja va donar un salt cap endavant, obrint nous camps de batalla en termes pressupostaris en concedir la gratuïtat de l'ensenyança del tram 3 a 6 anys, sense tenir l'ensenyament obligatori absolutament cobert. Aleshores el Govern Balear va actuar molt frívolament acceptant les competències per la quantitat que va acceptar; és evident que hauria d'haver fet cas a aquells que coneixien el sistema educatiu molt més que el Partit Popular que governava. Per tant, ja hauria anat bé si haguessin fet cas a l'STEI que va parlar d'una quantitat que s'aproximava al cost real que ha tingut enguany l'educació.

Tercera cosa, quan tot just han passat dos anys des de la transferència de competències educatives, han estat ells, no la nova administració, que han gestionat fins ara l'educació, i han hagut d'incrementar els pressupostos d'educació aproximadament en vuit mil milions de pessetes cada any. Per tant, són ells que es varen equivocar en 16.000 milions de pessetes quan acceptaren les competències d'educació, no som nosaltres que tot just fa un mes que som aquí. Això justifica sobradament que es plantegi una revisió de la transferència rebuda; que s'entri en contacte amb el govern de l'Estat i que es renegociï el cost de les competències. En el cas que no s'acceptàs renegociar,

el govern de l'Estat estaria obligat a establir un conveni amb el Govern Balear per fer un pla d'inversions que compensés les grans inversions que s'hauran de fer aquí si es vol posar el sistema educatiu mínimament al dia. I el

Haurem de disposar tota l'energia que faci falta per aconseguir la compensació econòmica que necessitam perquè l'educació en aquest país sigui de qualitat i presentable

PP de Balears està moralment i políticament obligat a ser aliat de l'actual govern i del Parlament Balear si pren una decisió en aquest sentit, per procurar aconseguir que Madrid sigui receptiu a les demandes que li plantegi el Govern Balear, que no serien més

La concertació del tram 3-6 anys certament que és quelcom molt positiu, ningú no ho qüestiona. El que passa és que el govern anterior va accelerar el procés més del que era recomanable, quan encara no tenia resolt el tema del finançament de l'educació obligatòria

que unes demandes per arreglar uns problemes originats pel govern anterior.

PISSARRA.- Fins on estaríeu disposats a arribar si a Madrid no volen renegociar les transferències ni constituir convenis? Fins quin punt la societat de les Illes s'hauria d'implicar i ser conscient del que ens hi jugam?

Damià Pons.- La societat de les Illes hauria de ser conscient de la prioritat que convé donar al tema de l'educació. El mateix govern n'és conscient. Però ens podem trobar sense els recursos per solucionar-lo i, aleshores haurem de disposar tota l'energia que faci falta per aconseguir aquesta compensació econòmica que necessitam perquè l'educació en aquest país sigui de qualitat i presentable. No puc assegurar que el PP a l'oposició i al govern de Madrid siguin o no sensibles al problema, però sí que crec que la contundència de les xifres que manejam és tan brutal que no hi pot haver partit responsable a l'oposició ni govern responsable, encara que no sigui l'autonòmic, que no reaccioni davant l'evidència. No parlem de mil o dos mil milions de pessetes, sinó d'una errada de mils de milions, feta pel PP de Balears, no pels que han succeït al PP de Balears en el govern de la comunitat.

PISSARRA.- Què es pot fer per compaginar la gran manca de recursos amb el compromís de gratuïtat del tram 3-6 anys?

Damià Pons.- Crec que el problema del finançament del sistema educatiu de les Illes Balears no ho hauria de ser només del govern, sinó de tota la comunitat educativa, de tots els sectors que hi estan relacionats. Hauria de ser una demanda de tots. La concertació del tram 3-6 anys certament que és quelcom molt positiu, ningú no ho qüestiona. El que passa és que el govern anterior va accelerar el

procés més del que era recomanable, obrint un nou front de compromís econòmic quan encara no tenia resolt el tema del finançament de l'educació obligatòria. És una qüestió de temporització. Aquest govern també és partidari de la gratuïtat de 3 a 6 anys, i que més voldríem que fos possible de 0 a 3 anys i tot! El problema és que els recursos públics són limitats i en tot moment s'han d'anar fent prioritzacions. De tota manera aquest front està obert; enguany ja s'assumeix l'escolarització de 4 a 5 anys, i l'any que ve assumirà la de 3 a 4 anys. Ho assumim així i no ens ho replantejarem; és una realitat que, evidentment, un govern progressista no pot desmuntar. Ara bé, això no fa res més que afegir *aigua a n'es banyat* i posar en evidència la frivolitat d'un govern que va prendre decisions sense haver fet números.

Què farà el govern actual? Intentar ser el màxim d'auster possible a l'hora de gestionar el sistema educatiu, tot i que de l'austeritat no se'n deriven grans recursos. Replantejarem els convenis de col·laboració amb l'Estat; procurarem destinar dels pressupostos generals de la comunitat els màxims recursos a educació.

Hi ha un altre tema conjuntural, que té un gran cost. És el tema de construccions escolars. Per afrontar l'obra nova pendent i reparacions dels edificis existents (malauradament molt d'ells en molt mal estat, cosa que no es va avaluar en el moment d'acceptar la transferència) el que pensam fer és recórrer a fórmules que permetin inversions immediates, però amortitzables a mig termini. Per això s'haurà de recórrer a fórmules de convenis amb ajuntaments, consells insulars, o fórmules de consorci que permetin en poc temps fer front a les inversions necessàries. En aquest sentit, en els primers contactes que hem fet amb ajuntaments i administracions, exceptuant aquelles administracions municipals que

ja tenen un gran endeutament i no en poden assumir més, en general, hem trobat que la predisposició és bona perquè entenen que ells com a municipis o consells

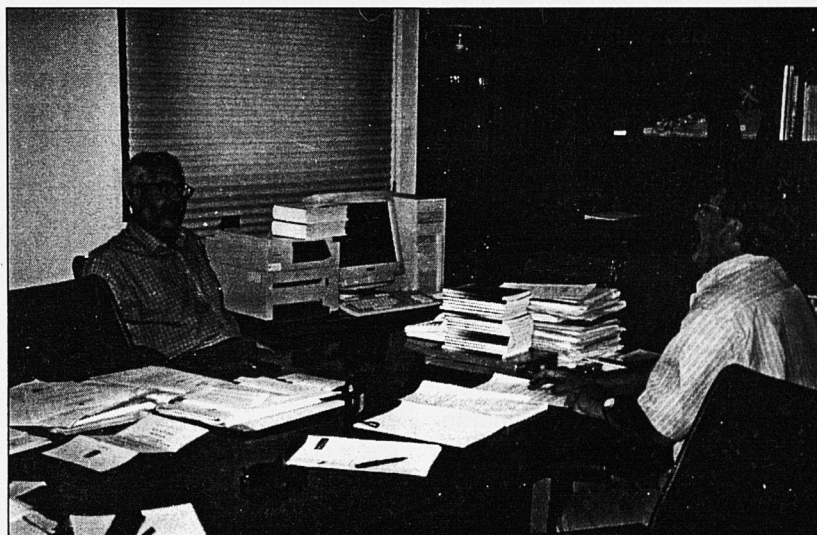
Per afrontar l'obra nova pendent i reparacions dels edificis existents s'haurà de recórrer a fórmules de convenis amb ajuntaments, consells insulars, o fórmules de consorci que permetin en poc temps fer front a les inversions necessàries

insulars necessiten resoldre ràpidament el problema i evitar futurs problemes d'escolarització.

PISSARRA.- Disposam d'un seguit de decrets i lleis que haurien de fer possible la normalització de la llengua a l'ensenyament. Té aquesta administració la voluntat clara de fer complir aquesta normativa? (Com enllestir de manera definitiva la manca de capacitat per fer ensenyament en català d'una petita part del

professorat? Com pensau convèncer aquesta part del professorat que facin el reciclatge? Com pensau corregir les mancances en l'aplicació del Decret de NL detectades a la privada concertada?)

Damià Pons.- Abans he dit que nosaltres acceptàvem la normativa de l'anterior govern en matèria de llengua i d'educació. Pens, també, que la majoria d'ensenyants d'aquesta comunitat saben que aquest govern amb aquesta normativa va de veres. Estam disposats a aplicar-la i perquè sigui aplicable comptarem amb la pròpia responsabilitat del professorat pel que fa a obtenir la capacitació necessària. Pens que la immensa majoria del professorat ho entendreà així. L'administració, per la seva banda, està disposada a afavorir el màxim la realització del reciclatge i aquesta adaptació a la normativa d'ensenyament en llengua catalana que el Decret de Mínims estableix que s'ha d'implantar a tot el sistema educatiu, públic i concertat. Crec que els ensenyants que han estat més reticents fins ara ho eren perquè intuïen que hi havia una administració que en matèria d'educació i

ment. Té aquesta administració la voluntat clara de fer complir aquesta normativa? (Com enllestir de manera definitiva la manca de capacitat per fer ensenyament en català d'una petita part del

llengua només feia una sèrie de jocs retòrics, que ni tan sols ells mateixos s'acabaven de creure. A més a més, amb els seus actes eren molt poc exemplaritzants. Ara bé, les coses han canviat i

pens que la gent intueix que aquesta administració considera aquesta una qüestió estratègica, no només per al sistema educatiu, sinó per a tota la societat. Per tant, esper que sabran adaptar-se a la nova situació. Que sàpiguen que l'administració intentarà facilitar-los aquesta tasca al màxim; però que sàpiguen, també, que aquesta administració ja no va de jocs retòrics pel que fa al compliment de la normativa existent en matèria de llengua i d'educació.

PISSARRA.- En el programa del Govern de Progrés queda palesa la intenció d'anar ampliant les transferències als consells insulars. Us heu plantejat també la transferència d'Educació?

Damià Pons.- En el pacte de govern, en què la transferència de competències als consells insulars és prou abundosa, no es parla de la transferència del sistema educatiu. Es poden transferir determinades coses als consells, però personalment no som partidari de fragmentar el sistema educatiu de les Illes Balears en tres consells insulars i que cada un d'ells sigui l'administració en matèria d'educació. Crec que no seria gens recomanable ni convenient. Hi ha d'haver un sistema educatiu d'Illes Balears, amb descentralització de gestió especialment cap a Menorca, i Eivissa i Formentera, que s'han de convertir en delegacions territorials amb capacitat de decisió en moltes coses. Jo demanaria tranquil·litat i rigor per tractar aquest tema, tota vegada que el sistema educatiu és una maquinària molt complexa i de gran repercussió.

PISSARRA.- Educació de persones adultes. Des de l'STEI reclamam una Llei de Persones Adultes que contempli l'ensenyament reglat i el no reglat. Creim que són necessaris els contactes amb la Direcció General de Formació de la Conselleria de Treball per unificar esforços, recursos, programacions, titulacions, etc.

Damià Pons.- En el programa de govern, una de les iniciatives que ens comprometem a impulsar és, precisament, la Llei d'Educació d'Adults. És necessari que aquesta llei sigui l'instrument que cohesioni i integri tot el que afecta l'educació d'adults, reglada o no reglada. Per tant, procurarem que la Direcció General de Formació Professional estigui coordinada

Aquesta administració ja no va de jocs retòrics pel que fa al compliment de la normativa existent en matèria de llengua i d'educació

amb la Direcció General de Formació, integrada dins la Conselleria de Treball, per tal d'evitar duplicacions, rendibilitzar al màxim els recursos i, sobretot, donar el màxim de formalitat als programes de formació. En qualsevol

Personalment no som partidari de fragmentar el sistema educatiu de les Illes Balears en tres consells insulars i que cada un d'ells sigui l'administració en matèria d'educació

cas, creim que en matèria de Formació d'Adults i de Formació Professional sempre ha de prevaler la perspectiva de la Conselleria d'Educació.

PISSARRA.- Per quan es preveu l'aprovació de la Llei del Consell Social de la UIB? I la Llei del Consell Escolar?

Damià Pons.- La previsió és que la Llei del Consell Social de la Universitat s'aprovi abans de Nadal. Ja n'hem començat la revisió tenint en compte bàsicament les esmenes dels grups que estaven a l'oposició i que ara estan al Govern. Esperam que ben aviat es constitueixi el nou Consell Social i que comenci a ser operatiu.

Respecte a la Llei del Consell Escolar, dir que fa més d'un any que està aprovada i que l'anterior govern no la va voler posar en funcionament. El nostre plantejament és intentar que a finals d'any la llei estigui llesta, una vegada retocada lleugerament, sobretot en temes de representativitat. Aleshores es podrà constituir el Consell Escolar de les Illes Balears i convertir-lo en òrgan de participació de tota la Comunitat Escolar i de la societat en general, per tal que el sistema educatiu estigui en debat permanent, amb implicació del màxim de sectors possibles. Esperam que sigui aprovada abans de la tramitació dels pressuposts.

PISSARRA.- Tema de formació de professorat. L'anterior conseller se'n va anar sense firmar el decret corresponent. Què en feim ara?

Damià Pons.- El nostre plantejament és fer-ne una revisió ben aviat perquè ja sigui operatiu aquest curs, i intentar que tingui un caràcter quadriennal per tal de donar continuïtat als processos de formació del professorat, més enllà d'aquest curs.

PISSARRA.- Mapa escolar. Pensau consensuar-lo amb els representants de la comunitat escolar? Es farà un mapa conjunt que tingui en compte l'escola pública i la privada?

Damià Pons.- El mapa escolar s'ha d'afrontar definitivament. Si

s'ha de fer un mapa, facem-lo. El que és absurd és anar-ne parlant durant anys i anys i no resoldre'l en cap sentit. Pens que hi ha d'haver un mapa escolar, que sigui el màxim racional possible, que respongui a raons tècniques de veritat, més enllà de comportaments particularistes. L'administració ha d'aportar al mapa escolar una idea molt globalitzadora del sistema educatiu. Si no, hi ha el perill de creure que cada municipi i cada poble és el centre del món. Els centres educatius s'han de fer allà on convingui més, no allà on hi ha ajuntaments amb més capacitat de fer pressió. Així intentarem fer-ho.

Pública i privada són part del mateix sistema educatiu i en aquesta direcció volem fer feina. Intuec que, tal com van les coses en aquests moments en termes demogràfics, haurem de ser capaços d'elaborar un mapa escolar amb unes certes dosis de flexibilitat, perquè la realitat educativa és molt canviant, sobretot a Palma, Eivissa i determinades zones costaneres.

Es tracta, en definitiva de tenir una idea global, més enllà de particularismes. La pedra filosofal, però, seria que, a més de tenir clar on hi ha d'haver els distints centres, tenguéssim els diners per fer-los. Com que no és així, haurem de fer una cosa que políticament és molt delicada: establir prioritats.

PISSARRA.- Tema d'Inspecció. Es recolliran en el nou Decret d'Inspecció les antigues reivindicacions d'aquest cos? L'inspector, serà també "assessor"?

Damià Pons.- El Servei d'Inspecció necessita ser objecte d'una certa reforma en vistes a la seva millora laboral i salarial. La reforma passa per la redefinició del Servei, dignificat i valorat com una peça bàsica del sistema educatiu. Inspecció no ha de ser tan sols un servei de vigilància i con-

trol, sinó que també és un servei d'assessorament tècnic, a l'Administració educativa, per una banda, i als centres escolars, per l'altra. Els inspectors són, en molts de casos, el pont més directe entre la problemàtica específica de ca-

Els centres educatius s'han de fer allà on convingui més, no allà on hi ha ajuntaments amb més capacitat de fer pressió

da centre i els responsables polítics de l'Administració. Esper que el nou Decret d'Inspecció ajudi a la dignificació de la figura de l'inspector i dels inspectors com a cos.

Inspecció no ha de ser tan sols un servei de vigilància i control, sinó també un servei d'assessorament tècnic, a l'Administració educativa, per una banda, i als centres escolars, per l'altra

PISSARRA.- Quines són les actuacions previstes per a desenvolupar un model d'escola arrelada al nostre territori, llengua i cultura?

Damià Pons.- L'Administració educativa, malgrat que canviïn dels seus responsables, té una estructura amb vida per ella

mateixa, fonamentada en gran part sobre els professionals del sector que generen la seva pròpia dinàmica. En aquests moments hi ha tota una sèrie de coses en el forn que hem d'acabar de coure. És el cas, per exemple, de l'elaboració dels currículums propis de les Illes Balears, que en molts de casos ja estan quasi acabats. Es tracta d'acabar aquest procés que calcul que es pot enllestir durant aquest mateix curs escolar, i, per tant, pot entrar en vigor a partir del curs que ve.

Aquest serà un avanç molt considerable en l'adaptació del sistema educatiu a la nostra realitat. Després, hem d'atendre problemàtiques específiques que es plantegen a la societat de les Illes Balears, sobretot en determinades zones de Mallorca i Eivissa, on el grup social és de cada vegada més heterogeni, amb col·lectius d'origen extern molt diversos i que generen dins l'escola unes problemàtiques que s'han d'afrontar adequadament. Això passa, per exemple, per fer tallers de llengua i cultura i programes d'educació compensatòria. Creim que l'escola ha de ser un instrument i un espai d'integració i cohesió social d'aquesta societat tan heterogènia que s'està configurant a les Illes Balears.

PISSARRA.- Pensant en aquesta problemàtica social, no seria necessari, tal com fa temps que apunta l'STEI, un canvi en l'organització tradicional de l'escola fins a introduir nous elements com, p. ex., la figura de l'educador social?

Damià Pons.- Jo estaria d'acord amb aquest plantejament, però el problema és el de sempre: veure quins serien els costos derivats de la introducció d'aquest personal especialitzat en tractament de problemàtiques socials a dins l'escola. Sospito que ara com ara no és del tot viable. Hi hauria un camí entremig que seria potenciar que els orientadors, els professors de suport i els mateixos

tutors siguin conscients que l'escola permanentment ha de projectar la seva atenció cap a les problemàtiques externes. Això vol dir que és necessari que hi hagi un contacte entre el personal de serveis socials del barri o municipi per treballar conjuntament, i ampliar les línies de col·laboració entre l'escola i l'exterior. Aquest seria un camí que s'hauria de fomentar.

Seria desitjable que l'Administració pogués assumir aquesta proposta que apuntau, però no ho veig possible en aquests moments, mentre no haguem resolt coses més bàsiques, que no més importants.

PISSARRA.- S'impulsarà un procés de negociació, consensuat i pactat en matèria de personal?

Damià Pons.- És evident que aquesta administració procurarà tenir amb els sindicats una relació el màxim de fluïda possible. Converses i negociacions, totes les que facin falta, i desitjaríem que les coincidències amb els sindicats fossin *el pa nostre de cada dia*. Les divergències que hi hagi sobre la marxa, derivades de les deficiències de pressuposts i que puguin afectar alguns temes de personal, evidentment formen part de les servituds d'haver-se d'ajustar als pressuposts públics, sempre limitadíssims. En qualsevol cas, la nostra predisposició per negociar, dialogar i arribar a acords és absoluta. Si no fos possible, haurem d'assumir les divergències que hi pugui haver.

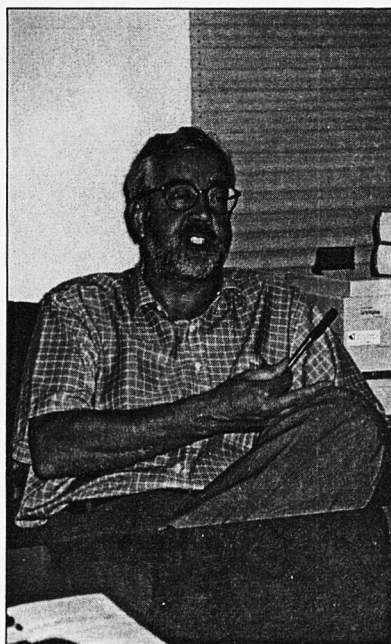
PISSARRA.- Heu manifestat públicament que el Govern del Pacte de Progrés assumeix el repte de l'homologació retributiva i de drets socials dels funcionaris docents amb la resta de funcionaris. Pensau deixar-ho tal com us ho heu trobat o pensau renegociar el tema amb els sindicats?

Damià Pons.- Un dels acords entre els partits que formam el

Govern de les Illes Balears és el compromís de l'homologació del personal docent i no docent d'Educació amb la resta dels funcionaris de la Comunitat Autònoma. És un objectiu assumit pel Pacte de Progrés i, evidentment es durà

Converses i negociacions, totes les que facin falta, i desitjaríem que les coincidències amb els sindicats fossin *el nostre pa de cada dia*

a terme. Una vegada en marxa el curs escolar contactarem amb els sindicats per iniciar la renegociació d'aquest tema d'una manera formal. Evidentment s'haurà de fer de manera escalonada. Els partits que formam el govern no hem canviat respecte a aquest tema: els funcionaris d'educació s'han d'anar convertint en funcionaris de la comunitat autònoma, definitivament. Hi ha un procés,

encara en marxa, de traspàs d'una administració a l'altra que esperam que prest s'acabarà.

Mentrestant s'aniran fent els avançaments a compte de l'equiparació final, i així ho contemplen els pressupostos del 2.000, que ja preveuen una partida important per anar avançant cap a aquesta homologació.

PISSARRA.- En el mes de juliol es va signar un acord per tal que el professorat de privada concertada rebria una segona part de la seva homologació respecte dels funcionaris. És un acord que ja està signat, però també comencen a circular rumors per determinats centres sobre que la Conselleria no assumirà aquest compromís.

Damià Pons.- És evident que la conselleria assumeix els compromisos firmats amb anterioritat i l'única cosa que es pot fer és lamentar que hi hagi determinada gent que, en comptes de dedicar-se a la seva activitat professional, es dediqui a la intoxicació ideològica dins els centres concertats. L'educació concertada serà absolutament respectada per aquesta administració educativa, com a part del sistema educatiu amb un status específic a determinats nivells. Els compromisos assumits amb anterioritat són compromisos que consideram vigents. I, per favor, quan vegeu algú que qüestionï aquest compromís del govern, mirau-lo als ulls i mirau també la seva afiliació política, i probablement comprovareu que no es tracta d'un informador neutral, sinó un adversari polític del l'actual govern. Que ningú no es preocupi.

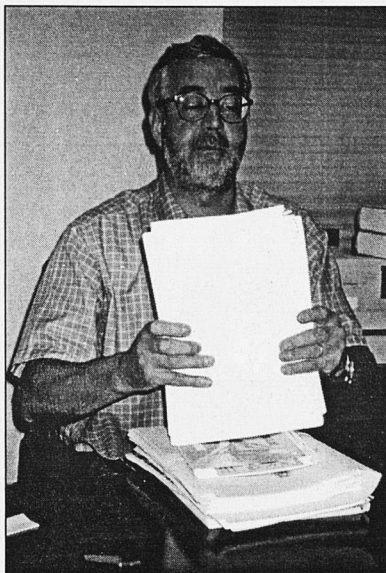
PISSARRA.- Quina línia seguirà aquesta Conselleria en matèria de normalització de la llengua i com es pensa evitar ser acusats d'intransigents i fonamentalistes en aquest tema?

Damià Pons.- És evident que el partit que ha governat durant 16 anys, ara a l'oposició, pot estar temptat d'utilitzar dos elements per desgastar aquesta Conselleria d'Educació i a aquest govern

en relació a l'Educació. Un element és presentar aquest govern com un govern contrari a l'educació concertada, i un altre és presentar-lo com a excessivament intransigent en qüestions lingüístiques. Estic segur que la nostra societat ja és suficientment madura com per no deixar-se manipular. Prova d'això és que quan a les eleccions es presenten partits polítics amb aquestes banderes solen fer el ridícul més espantós. Recordau que a les darreres eleccions hi va haver tanques milionàries pagades per ves a saber qui, i al final varen tenir 500 vots. Estam parlant d'una societat adulta, que els temes lingüístics i educatius els sap plantejar amb serenitat. Per tant, aquells que intentaran crear conflictes entre l'administració actual i l'ensenyament concertat o amb polítiques suposadament impositives, s'equivocaran. L'administració actual serà absolutament respectuosa amb l'ensenyament concertat i, per altra part, en matèria de normalització lingüística relacionada amb l'educació no farà res més que allò que la Llei de Normalització Lingüística i el sentit comú més elemental assenyalen, que és anar avançant cap a l'existència d'un sistema educatiu que utilitzi la llengua catalana com a llengua habitual en els centres, llengua d'aprenentatge, llengua de relació... Això no és res més que l'aplicació del que marca la Llei de NL que va ser aprovada per absoluta unanimitat dels parlamentaris de les Illes Balears. Això, per altra banda, és el que la majoria de la societat demana, amb tota tranquil·litat i forma part dels valors que la societat democràtica autònoma ha anat implantant a les Illes.

L'educació de les Illes Balears ha de pivotar sobre la llengua catalana com a llengua bàsica, amb l'aprenentatge d'altres llengües, la castellana, en primer lloc, que també s'han de saber bé. Tot això es concreta en dos camins, que l'anterior administració va establir, i que nosaltres seguirem

impulsant, que són el Projecte Lingüístic de Centre, en què cada centre defineix quin ha de ser l'ús i la relació de les llengües dins cada espai educatiu; i, després, l'aplicació del Decret de Mínims

que marca un horitzó que és que cada centre, en un termini de dos anys més, ha de tenir com a mínim un 50% de matèries impartides en llengua catalana. Aquesta normativa de l'administració anterior la farem aplicar

L'educació de les Illes Balears ha de pivotar sobre la llengua catalana com a llengua bàsica. Tot això es concreta en dos camins que són: el Projecte Lingüístic de Centre i l'aplicació del Decret de Mínims

amb serietat, solvència tècnica i tranquil·litat, tot sabent que la immensa majoria de la societat educativa ho veu amb bons ulls, i

sap que no va en contra de cap llengua, sinó a favor de la llengua pròpia del territori. Aquells que vulguin intoxicar la situació, introduir factors de temor, factors de possibles insinuacions de discriminació lingüística, etc. etc. tanmateix perdran el temps, perquè la societat de les Illes és una societat madura, que no es deixa enganyar per falsaris que només parlen de qüestions lingüístiques per defensar situacions de subordinació de la nostra llengua dins el sistema educatiu.

PISSARRA.- Què ha estat d'aquells 1.500 milions de pessetes per a normalització lingüística? Sembla que havien de ser per pagar al professorat de llengua catalana en els centres; nosaltres des de l'STEI hem volgut seguir la pista a aquesta important partida, però no n'hem pogut treure res en clar...

Ni vosaltres a l'STEI, ni jo, com a parlamentari, no li hem trobat el rastre ni la cua a aquesta partida de milions. A finals de l'any 98, quan el conseller presentava els pressupostos del 99 jo li vaig demanar què passava amb aquests diners, i el conseller es va fer el suec. Es tracta d'una partida que tal vegada va quedar diluïda dins la partida global de les transferències, i que possiblement no va ser destinada a les funcions concretes per a les quals havien de servir, aquelles que a Galícia, al País Valencià i a Catalunya anomenen serrells lingüístics, és a dir, compensacions de l'Estat a un sistema educatiu que ha d'afrontar despeses extraordinàries perquè disposa d'un idioma propi que requereix formació específica del personal docent. El cert és que no sabem si aquests 1.500 milions es varen consolidar o no. En tot cas, hi ha hagut un hermetisme bastant notable, que, fins i tot podria fer dubtar algú sobre si aquests milions varen ser realment transferits o no. □